

Nuurten Oasista

Minkä nuorena oppii,
sen vanhana taitaa

Kuin' on maailma kylmän vihas,
kuin se tutki, tarkastaa;
surua ja pelkuroutta,
petosta ja häpeää.
Zeus, suo meille pojan mieltä,
rohkeutta leikkivää!

Mukaelma Nuormaalta.

JOS VOISIN LAULAA...

Jos voisni laulaa ilosta,
niin laulaisin päivät ja illat;
laulaisin pois sydämistä
surut katkerimmat.

Hoksi laulaisin orvoille
ja ratoksi kulkureille.
Laulaisin maailman kansoille
ja kaikille sortuneille.

Intoa mutta mä lietsoisin
sydämiin raatajille;
Lämpöä valaisin rintoihin
mä pakkasen routimille.

Rakkautta laulaisin mä
mä nuorille sydämillä;
apeat mielet iloisaksi
laulaisin vanhuksille.

Köyhät ja sorretut laulaisin
"taivaan" iloihin;
Rikkaat ja laiskurit saattaisin
"helvetin" tuskiloihin.

E. R—nen.

NUORUUDEN MURHE- NÄYTELMÄ.

Kirj. Harry Salpeter.

Suomennos.

Me emme enään kadehdi nuoruutta. Sen murheellisuus mahdollisuus heijuu jokaisen nuoren miehen päähän päällä Damokleen miekan tavoin. Ennen oli juuri nuoruuden pääsisältö elää ja vaan elää; tänäpäivänä tulee olla valmis ottamaan vastaan elämän menettäminen, sen tuleminen valmiuteen viikottain, kuukausittain, vuosikaudet. — Kuka tietää? Jokaisen täytyy aina olla valmis kuoleman kutsulle. Aika ei saa olla sopimaton eikä paikka epä-mukava. Nuorukainen voi nykyhetkellä täydellä syyllä omistaa kirjaimellisesti tuon pilkkalauseen: "Elää kun viimeistä päivää." Nyt vunnärtää nuorukainen sen siveellisen tarkoituksen paremmin kuin vanhus. Nuorukainen ei voi olla varma elämästä eikä voi ottaa sitä täydestä. Elämän suunta ei silloin määrää minkään oikean, hyvän ja kauniin tavottelu. Tänäpäivänä hän tietää vain, että sen tarkoitus on määrätty välttämään tautein kuolemaa, eli mahdollisesti että elämä on pahempi kuolemaa — elämä silvottujen ruumiiden seassa. Kuinka arvottomalta sellaiseen pyrkiminen mahtaakaan hänelle itselleen tuntua.

TAPIOLA, MICH.

Marrask. 7 p. 1917.

Minäkin pieni tytönessä olen saanut lukea tätä arvokasta lehteä. Minä pidän tästä niin paljon. Osaksi tämän avulla on minullekin selvinnyt, minkälaisessa asemassa me köyhä lapset olemme. Minä olen köyhän isän tyttö ja yksi niistä kovaa kokeneita lapsia; siitä en kumminkaan sääntä syytä. Mitäni on kuollut jo yli

seitsemän vuotta sitten ja sen jälkeen on isäni koettanut pitää meitä koolla. Hyvin on hän onnistunut, sillä meitä on kahdeksan lasta. Nyt meitä on yksi vähemmän, sillä kolmantena päivänä tätä kuuta kuoli yksi siskoni. Hän oli 18 vuoden ja 3 kuun vanha. Hänen nimensä oli Hulda Margaretha. Hänen osansa oli raataminen, sillä hän oli vieraan työssä siitä asti kun kykeni leipänsä ansaitsemaan. — Isäni on kapale maata ja sen avulla koettaa hän turvata meitä pienempiä niin kauan kun tulemme työkyviksi. Isäni täytyy antaa meidän parempiosaisien töihin, niiden työhön, jotka eivät ole niinkään lujilla töillä kansa kuin isäni. Me olemme koettaneet käydä koulussa, mutta aina ei ole ollut tilaisuutta siihen. Nyt ovat isäni talous ja eläimet minun hoitoni varassa. Minun on täytyvä ottaa päälleni paljon työtä ja huolta, kun isäni kulkee päivätöissä muualta. Minä olen neljätoista vuoden vanha. Kun me kaikki nuoret saisimme sellaista lukemista, kuin Toveritar on, niin tulisimme edes vähän tietämään, minkä tähden me jo näin nuorina saamme raskaan raatajan osan ja huolet päällemme.

Pyytäköön kaikki köyhät lapset vanhemplane tllaamaan teille Toveritar. Meille on isä luvannut sen nyt tilata. Isällä oli kesällä apunainen ja minä sain silloin lukea Toveritaria. En tiedä, ottaako tää tämän lehteen.

EVA KARINEN.

Tervetullut oli. Kirjoita usein ja levitä lehteä tovereillesikn stelta, kun itse luomasit sen hyväksi. — Toim.

AAMUN SARASTAISSA.

Kirj. O. Davidson.

Nyt uhkaavana nousi pilvi musta
lok' kansakunnat vereen hukuttaa;
Se kaikikalla tuottaa kärsimystä
ja korjaus taikka ain' vain lisääntyä.

Sit' taakkaa, jok' ol' kyllin raskas
Raatajalla ennen kannettavanaan
Aina lisätään: vaan kuormaa uutta,
Ja joka hetki, mutta kärsimystä luo.

Niin kauan kestää tätä sorron aikaa
Kun valta käsissä' sortajien on
He säälimättä uhraa ihmisluontaa
Kun vaan marmoonata heillä tuloss' on.

Niin kauan kestää myöskin sortoa
Juhmaa
Kunnes Joukot, unesi' heräävät
He pistäenäs kärsien maahan lyövät
He teurasta ei enää omaa veljeään.

Idästä hämmäyttää jo aamun rusko
Aamun, joka vielä kerran valkenee
Jok' rataalle tuottaa tuojennusta
Ja uutta tarmon luo jänteriin.

Veijet, siskot kaikikalla nouskaa!
Te taisteluhun mitä jalompaan
Etehän sil' veijenne kuolla
Enää taantumuksen verilammikkoon

Nouskaa kansat, kaikikalla nouskaa!
Aikaa ei oo enää unahtaa
Tai muutoin saattaa turma musta
niellä

Juuri sarastaisissa päivän suurimman,
Boquiam, Wash. marraskuulla 1917.

ADA NEGRI

Otteita N. R. af Ursin'in samanimisestä kirjoituksesta.

Ada Negri: kuka hän on? Hän on nuori italialainen nainen, ylevalihteinen, työväestön, proletariaatin suuri ystävä, isännöitsijä etevä ja kuuluisin runoilijatar.

Ada Negri syntyi 3 p. helmik. 1870 Lodin kaupungissa. Vanhemmat kuuluivat varsinaiseen

köyhälistöön, isä kuoli varhain ja äiti koetti tehdastyössä ansaita niinkaa toimeentuloa itsellensä ja lapsellensa. Nämä äidin melkein yliluonnolliset ponnistukset tyttärensä hyväksi synnyttivät mitä hellimmän rakkauden hänennsä ja monessa laulussa tulee tämä tunne ilmi, varsinkin runoissa "Sinua äiti" ja "Nii." —

Ada Negrin isä kuoli suuressa sairaalassa uao 20 kun hän vielä makasi kätkeyssä. "Isäni, tyttäresi on voittanut, kärsinyt, itkenyt sinun tähtesi; terävillä miehen käyrillä on hänen tiensä kulkenut, hän on karaistu taistelemaan eikä pelkää mitään vaaroja." Eräissä toisessa runossa tunnustaa Ada Negri suoraan, että hän on "syntynyt kärsimään."

"Loassa minä kukoistin. Aurinkon loiston läpi, heleitten riemulaulujen läpi, jotka mahtavasti kautta maailman tunkevat, kajahtaa minua vastaan kaukaa ja läheltä vaan synkkä surun kaiku. Mihiin menen, seuraa minua aina murheellinen itku, loppumaton ja kauhastuttava. Sen edestä väistyvät luotani ilo ja kauneus, valo ja hurmaus; rakkaus ja suurelojen hurmaus pakenevat myös ja jällelle jääpi minulle vain — huolet. —"

Kun murheet, tuskat äidin rakkauden

Ja isän kodin lieken sammuneen
Ja aivan ilkkaulevan maailman
Ma muistan — silloin viha sydämeen

Hiiپیپی räivokaas, mi laulum.

Nyt elähtyttävä.

Mutta

On suru voima saavittamaton.
Mi jumalakin voi vastustaa.
On voima alistamaton:
Ja Prometeuskien, vanki kallion
Sai siitä voimaa mita, mahtavaa.
Sillä
Vain sille, joka kärsii, verta vuodattaa,
Kajahtaa maineen ylevännän
koitto.

Suruista autteet voimaa taivaista
saa.
Ja urhoille yksin koittaa
voitto."

Mutta vaikka Ada Negrin laulu suuressa määrin on "suruista tehty, murheista muovaeltu" ei hänen maailmankatsomuksensa lopullisesti varjonnut pessimismiin, ei hänen mielestään elämän varsinainen tarkoitus ollut sittenkään surun ja huolin vaihtaminen. Päinvastoin laulaa hän lukemattomissa runoissa elämän iloa ja toivoa. Laulusa "Kuolematon" alkaa hän seuraavilla elon täyteläisyyttä uhkuvilla säkeillä: "Tähtöisin elää, elää aina ja olla kaksikymmentä vuotta. Bilellä avaruuden läpi puhtailla ja valoilla siivillä ja aina rakastaa ja nauraa. En huoli sinusta, oi kuolema, minä rakastan liikettä, rakastan vabaa. Kaiken edestä, mikä on syntynyt, mikä toivorikkaasti liikkuu, mikä taistelee ja voittaa, sammuu ja ruudustuu leinua, kulkoon tämän

edestä tahdon ijankaikkisesti elää. Kirottu se, joka aina vapisee ja pelkurimaisesti katsoo taaksensa, joka synkkänä varjo-na seisoo sädekehässä, joka maan ja taivaan yhdistää! Minä nouse ylöspäin. Jyrkillä poluilla seuraa minua niitten lukuisa joukko, jotka ovat varmoja ja vapaita, luottamusta täynnä ja selvästi pyrkivät ylevää tarkoituksesperää kohti."

Kun onnettomuuden vaihetar kolkkuttaa runottaren ovea, lausuu hän sen tervetulleeksi, ei haa pelkkää tuota hirvittävää luuraukkoa, hän nauraa sille vasten silmiä. Vaikkakin sen viha yltyisi hänen on kuitenkin nuoruus ja elämä. Ei hän taistelussa milloinkaan, ei milloinkaan tulisi sille antautumaan.

Tällä tavalla voi ainoastaan se runoilija laulaa, joka uskoo, että valo voittaa pimeyden joka uskoo, että hyvä voittaa pahuuden ja että maailma yhä kulkee eteenpäin edistyksen tiellä.

Ada Negrin rikkaassa kaunteudessa ei ole vaan surun ja väikeröimisen, ilon ja toivon sävelä, maailman yleisestä menosta, siinä ei ole vaan voimaa ja taistelunhalua, siinä on monta muutakin hienoa asäveltä, jotka kaikkuvat ihmeteltävän kauniisti ja sydämellisesti. Rakkautta hän ylistää koko hehkuvan henkensä voimalla. Ja monasti on Ada Negrin rakkaus intohimoinen.

Mutta — ennen kaikkea tuntee Ada Negri rakkautta kaikikkä kuojia kohtaan, niitä kohtaan, joitten rivien hänkin kuuluu, ja joiden kärsimykset hän omasta kokemuksestaan nuoruudessa niin hyvin tunsi. Ja työväen huolista ja taisteleistu voi epäilemättä ainoastaan se oikein kertoa, joka itse on kokenut. Sen takia ovatkin Ada Negrin kuvaukset syvien rivien elämästä niin sattuvia, niin todennukaiset, että häntä syvästä voi siinä etupäässä köyhälistön, proletariaatin runoilijatariksi, työväenlauteen edistäjäksi; hän on kaikissa piireissä herättänyt myönteitoisuutta työväestöä kohtaan, hän on lauluilansa näyttänyt hehkuvan sanoja, miten alhainen työväen asema todella on, mutta luontensa mukaan on hän viitannut omellessempaan tulevaisuuteen, joka ker-

(Jatkoa kahdeksannella sivulla)

Jos olette Kipeä

Pyytäkaa VAPA LÄÄKE KIRJA Nro 5.

Jos on yli 25 vuorokauden tunteen ja naisten tautia on sovitettu, sekä täydellinen metelä suomenlaista lääketieteestä. — Lühokkain tulin minä oli tuolin oireet ja ne esittämme teille mikä lääke olisi tilatava. Lääkkeen hinnat y. m.

Lääkkeet eivät ole patenttilääkkeitä vaan löi suomalaisia lääkköitä.)

(Tämän kirjan saatte vapaasti, ja pitää olla jokaisen suomalaisen kotissa, sillä otte tiedä, koska tarvittatte sitä... Vapokaa huuuuk lääkkeitä ja huuuukit apotekeita....

— Lignell'in Apoteki on surin —
— suom. Apoteki Yhdysvalloissa —
P. A. LIGNELL CO., Superior, Wis.